

ת"פ 12569/01/14 - מדינת ישראל נגד יונתן ויצמן

בית משפט השלום בכפר סבא
ת"פ 12569-01-14 מדינת ישראל נ' ויצמן

בפני
בעניין: כבוד השופטת נאוה בכור
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

יונתן ויצמן

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד אבי שגב

הנאשם בעצמו וב"כ עו"ד ארז סמימי

פסק דין

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו ובמסגרת הסדר טיעון בכתב אישום מתוקן בעבירות של תקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק"); ניסיון להסגת גבול לפי סעיפים 25+406(ב) לחוק; החזקת סכין שלא כדין לפי סעיף 186(א) לחוק; היזק בזדון לפי סעיף 452 לחוק; איומים לפי סעיף 192 לחוק (**2 עבירות**), והתנגדות בכוח למעצר חוקי לפי סעיף 47(א) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], התשכ"ט-1969.

על פי המפורט בכתב האישום המתוקן, ביום **1.1.14** בשעה 03:00 שהו שגא ילאו (להלן: "המתלונן"), הנאשם ומספר אחרים, בקראוון במעונות הסטודנטים במכללת אריאל, בו גרות טיקים טפרה וזהבה מיוואב.

בסיום המסיבה נתבקש הנאשם ע"י הבנות לעזוב את המקום, אולם הוא שנשאר במקום וזאת בהיותו בגילופין, ולא שעה לבקשותיהן.

בסמוך לשעה 04:00 הבנות הלכו לישון והנאשם והמתלונן נותרו במקום. המתלונן ביקש מהנאשם לצאת מהקרוואן על מנת לשוחח איתו. כשיצאו השניים מהקרוואן - תקף הנאשם את המתלונן באמצעות ידיו, ובתגובה - דחפו המתלונן, וכתוצאה מכך נפלו השניים על הקרקע.

כתוצאה מהנפילה, נפצע המתלונן במצחו, והנאשם נפגע בידו.

בהמשך, ובעקבות צעקות המתלונן -התעוררו הבנות ויצאו מהקרוואן, ובשלב זה ברחו המתלונן והבנות לתוך הקרוואן ונעלו את הדלת.

הנאשם ניסה להיכנס לקרוואן ע"י פתיחת הדלת ואחר כך ע"י ניסיון לפתוח את החלונות בשירותים ובסלון.

משלא צלח הנאשם בכך, לקח סכין מטבח שהייתה מונחת במקום ושבר באמצעותו את חלון הקרוואן.

בשלב זה, בעקבות הזעקת ביטחון המכללה ע"י הבנות ואחרים -שמעו את הצעקות של הבנות במקום, הגיע אליהו חפץ, סייר הביטחון של המכללה במקום.

משראה אותו הנאשם - קילל אותו והתקדם לעברו. סייר הביטחון דרש מנאשם לשבת במקומו ואף שם את ידו על נרתיק אקדחו. הנאשם המשיך וצעק לעבר הסייר "אני אפוצץ לך את הראש".

בנסיבות אלה, הגיעו השוטרים שלומי לוי ואליהו טובול למקום.

השוטר טובול הודיע לנאשם כי הינו מעוכב בגין מעשיו הנ"ל, והנאשם אמר לשוטר טובול כי הוא רב על בחורה עם אחר, והצביע על קראוון של הבנות שם טענתו נמצאת הבחורה.

השוטר ביקש מהנאשם להתלוות אליו לתחנה, הנאשם התנגד, ובתגובה השוטר טובול הודיע לו כי הוא עצור. בתגובה אמר לו הנאשם "תזוז מפה לפני שאני אפגע בך".

בשלב זה נעצר הנאשם ע"י השוטרים והובל לניידת תוך שהוא מתנגד בכוח למעצרו החוקי.

בהגיעם לתחנת המשטרה, הועבר הנאשם לידי השוטר גיא אלואשווילי על מנת שייקח אותו לבית המעצר.

2. הצדדים הגיעו להסדר טיעון לפיו הנאשם יודה בכתב אישום מתוקן, יורשע בגינו, ויפנה לקבלת תסקיר, שיבחן בין היתר את אפשרות סיום ההליך ללא הרשעתו.

לעניין העונש - יטענו הצדדים באופן פתוח.

3. מתסקיר שירות המבחן בעניינו של הנאשם מיום **10.3.16** עולה כי הוא בן 25, רווק, מתגורר בבית אמו ואביו החורג בחולון, סטודנט שנה ג' לתואר ראשון במדעי ההתנהגות במכללת אריאל.

בן יחיד מקשר זוגי קצר שקיימו הוריו ללא נישואים. אביו היה נכה צה"ל פגוע ראש שנהרג בתאונת דרכים בעת שהיה בן 11 חודשים, הוכר כחלל צה"ל ועקב כך זכאי הנאשם לזכויות מטעם משרד הביטחון כיתום.

בהיותו בן 5, ביססה אמו קשר זוגי אחר ונישאה לגבר גרוש ואב לילדים בוגרים. האם עובדת כמורה בחינוך מיוחד, ובעלה עובד בתחום השמירה והאבטחה.

הנאשם מתאר קשר קרוב ומשמעותי עימם, לצד תיאוריו אודות קשר מורכב עם אביו החורג שלוה לעיתים בקונפליקטים וקושי מצד הנאשם לקבל את סמכותו. הקשר עם האם מתואר כקרוב וחס מהווה דמות

סמכותית ובעלת משמעות רבה עבור הנאשם.

במשך תקופת האבחון אמו של הנאשם ביקשה לעמוד בקשר עם השירות, וביטאה דאגה לבנה ורצון להציג קשיין, לצד תפיסתה כי ההליך המשפטי המתנהל כנגדו - חריג להתנהלות הרגילה.

הנאשם סיים 12 שנות לימוד במהלכן אובחן כבעל הפרעות קשב וריכוז, לתקופה קצרה נטל ריטלין, והפסיק ליטול את התרופה מיוזמתו.

שירת שירות צבאי מלא כלוחם בשנתיים הראשונות ולאחר מכן עבר לתפקיד עורפי (הציג מסמך). פנה לתפקיד קרבי חרף היותו בן יחיד שאינו מחויב לכך.

במישור התעסוקתי - מסר כי למן שחרורו מהצבא לפני כארבע שנים עבד בעבודות מזדמנות, בתחומים שונים, בעבודה בלתי מקצועית.

הנאשם השתלב בלימודי תואר ראשון, ומאז לומד בקביעות ומשקיע בכך. מזה חודשים ספורים אינו עובד, ומסתייע כלכלית באמו.

מגיליון רישומו הפלילי עולה כי אין לחובתו הרשעות קודמות.

בהתייחסותו לנסיבות ביצוע העבירות דנן - תאר את הרקע להן בבילוי משותף עם מכרות במכללה. בערב אירוע היה נתון במצב רגשי סוער על רקע דחייה שחוזה מצד בחורה עמה ביקש להיות בקשר רומנטי, ותחושות אלו עמדו בסיס פנייתו לשתיית אלכוהול מופרזת ביום האירוע.

הנאשם התקשה בקבלת אחריות מלאה על מעשיו. היה מסוגל להכיר בכך שהתנהלותו הייתה סוערת ולא נשלטת, וכן הודה שפגע ברכוש, הזיק לקרוואן בו שהו הבחורות, והטיל אימה על הנוכחים מסביב. עם זאת, ביחס לפגיעה המתלונן - חזר ונקט בגישה קורבנית, תאר כי הותקף על ידו, וכי פעל מצורך בהגנה עצמית.

במפגש עם השירות במהלך תקופה, עלו עמדות אמביוולנטיות בכל הקשור למצבו, ההליך הפלילי המתנהל כנגדו, ובאשר לנכונותו לשאת בתוצאות מעשיו.

להערכת השירות, לקשיים אלו קשר למצבו הרגשי ולקושי בהתבוננות בחלקיו התוקפניים ובהכרה באחריות להתנהגותו האלימה כפי שעלתה בביצוע העבירות.

ביחס לשימוש בחומרים ממכרים - הנאשם מסר כי בעברו הלא רחוק נהג להשתמש בסם מסוכן מסוג קנביס על בסיס יומי במשך מספר שנים. תאר שימוש מזדמן באלכוהול אולם לפרקים תאר שימוש מופרז, כפי שקרה באירוע.

תאר כי מעורבותו במקרה זעזעה את עולמו והובילה לשינוי בהתנהלותו. לדבריו, מבין הבעייתיות הקיימת

בשתייה מופרזת של אלכוהול, וכיום שותה באופן מבוקר ולעיתים רחוקות. כמו כן תאר כי הפסיק את השימוש בסמים בכלל.

בדיקות השתן שמסר בשירות היו נקיות משרידי סם בכל תקופת האבחון.

בשיחה עמו שלל בעיות בתחום דפוסי השימוש בחומרים ותאר כי העמיק בחלקים אלו במסגרת הטיפול הפסיכולוגי ארוך טווח אליו פנה מיוזמתו לפני ארבע שנים, על מנת לעבד קשיים שחש במישורים שונים בחייו.

במפגש עמו התרשם השירות מבחור צעיר וורבלי, בעל מוטיבציה למימוש יכולותיו, שנוכח אופי גדילתו עולים קשיים רגשיים שהשפיעו על גיבוש זהותו, דימויו העצמי, תפקודו, ועל הדרך בה יוצר קשרים בין אישיים.

עוד להערכת השירות, סביב קשייו הרגשיים עלה שימוש לרעה בחשיש, כשכיום מדווח על הפסקת השימוש בחומרים ושתיית אלכוהול מבוקרת, ומסר בדיקות שתן נקיות.

ביחס לביצוע העבירה - הנאשם לוקח אחריות חלקית על ביצועה, כשניכר כי ברמה הקוגניטיבית מסוגל להבין את הבעייתיות בהתנהגותו, אולם ברמה הרגשית קיים עדיין קושי להכיר בחלקיו התוקפניים ולקחת אחריות על התנהגותו האלימה כלפי המתלונן.

בבסיס ביצוע העבירה עמדו רגשות הדחייה והנחיתות למול המתלונן והבחורות, עימם התקשה הנאשם להתמודד, ורגשות אלה בשילוב אלכוהול הובילו להתפרצות אלימה בה התקשה לשלוט.

השירות התרשם כי הנאשם בעל קשיים בוויסות רגשי, ונוטה לתגובות אימפולסיביות במצבים בהם חש דחייה או פגיעה ומגיב באופן תוקפני.

בבחינת גורמי הסיכון להישנות התנהגות אלימה - שקל השירות את הקושי של הנאשם בוויסות דחפים, נטייה לאימפולסיביות, דפוסי התקשרות בעייתיים, מיקוד שליטה חיצוני וקשייו בלקיחת אחריות על פגיעתו במתלונן. בנוסף, קיימות עמדות הנותנות לגיטימציה לאלימות במקרים מסוימים, הפגנת תוקפנות ואלימות מילולית במצבי תסכול, והתייחסות אדישה לתוצאות האפשריות של ההתנהגות בעבירה הנוכחית, היותו נתון בשכרות בעת העבירות והחזקתו בסכין.

הערכה שעלתה הינה למסוכנות ברמה בינונית ברמת חומרה בינונית.

על גורמי הסיכון לשיקום - שקל השירות את תפיסותיו הפרו חברתיות, אלמנטים אישיותיים ללא מאפייני עבריינות, העדר עבר פלילי, כשלא נפתחו לו תיקים נוספים מהאירוע, חלקיו המתפקדים בתחום הלימודים והישגים אליהם מגיע, ולקיחת חלק פעיל בטיפול פסיכולוגי פרטני במהלכו בוחן ונעזר כמו גם הסכמתו של הנאשם להשתלב בטיפול בשירות.

במהלך האבחון, עלה הצורך להעמיק בתכני טיפול הקשורים בנטייתו להגיב באופן אימפולסיבי ובצורך לעבד

רגשות שליליים כמו כעס ואכזבה, בוויסות תגובה ועוד.

בשיחה עם מטפלו של הנאשם- הובן כי לחלקים אלה ניתן מענה במסגרתו אולם לא כמענה ממוקד, וכי יוכל להפיק תועלת בשילוב הטיפול בקבוצה בשירות בתחום השליטה בכעסים והתנהגות אלימה.

הנאשם הביע את רצונו להשתתף במסגרת קבוצה מסוג זה ולעבוד על תכנים אלו.

השירות סבור כי העמדתו בצו מבחן שיכלול מעקב אודות הטיפול הפסיכולוגי הפרטני לצד השתתפותו בקבוצה טיפולית העוסקת באלימות ומתן בדיקות שתן -יהוו מסגרת טיפולית מכילה ובעלת גבולות ברורים, שיסייעו לו בהפחתת הסיכון להישנות התנהגות בעייתית.

הנאשם ביטא נכונות לשאת בתוצאות מעשיו וזאת בדרך של ביצוע עבודות לתועלת הציבור, ונמצא מתאים לביצוע צו של"צ.

הנאשם ביטא חשש כבד מאפשרות הרשעתו בדין. פנה ללימודי מדעי ההתנהגות שלדבריו שואף להשתלב בעבודה במסגרות חינוך או טיפול בסיוע לאוכלוסיות מגוונות.

לאור האמור, והעדר עבר פלילי, התרשם השירות כי העבירות דנן הינן חריגות במכלול חייו. נוכח העובדה כי לא נפתחו נגדו תיקים נוספים והפגיעה העלולה להתרחש בעטייה של הרשעתו בדין- המליץ השירות על ביטול הרשעתו, לצד העמדתו בצו מבחן למשך שנה והטלת צו של"צ בהיקף 120 שעות (9 שעות שבועיות), במסגרת "רשת קהילה ופנאי" בחולון במתנ"ס "קליין" בסיוע בהכנת שיעורי בית לילדים, שתהווה ענישה קונקרטיה ובצדה תרומה לחברה.

4. בשלב הטיעונים לעונש העידה אף **אמו של הנאשם**.

מעדותה עולה כי ממוצע הציונים של הנאשם פחת, ולאחרונה חזר ועלה בעיקר לאחר שהגיעו להסדר הטיעון. בקיץ הוא יזם פרויקט של סיירת מתנדבים, שהלכו לגנים הציבוריים אליהם מגיע נוער בחולון.

עד לפני כחודשיים הנאשם עבד, ופרנס את עצמו. רוצה שהוא יחזור לעבוד ויפרנס את עצמו.

5. מטיעוני ב"כ המאשימה לעונש עולה כי הנאשם יליד 1990, ללא הרשעות קודמות, הודה והורשע בכתב אישום מתוקן, על אף ניהול הוכחות, בשל קשיים ראייניים שעלו במהלך ניהול התיק.

האירוע נושא חומרה רבה הואיל ונסוב סביב היות הנאשם בגילופין, וכן הסלים לכדי אלימות כלפי המתלונן- עליה הנאשם אינו נוטל אחריות.

במהלך האירוע, הנאשם הצטייד בסכין ששימש כאמצעי לשבירת החלון, אך כיוון שהיה בגילופין במהלך אירוע

האלימות שהסלים, היה מקום למימוש הפוטנציאל הקטלני מהכוח אל הפועל של הסכין.

בנוסף, הנאשם התעקש להיכנס לקרוואן תוך שהוא מאיים על איש בטחון, לא חדל ממעשיו, גם כשהגיעו שוטרים למקום, איים על השוטר והתנגד למעצר.

מתחם העונש ההולם נע בין מס' חודשי מאסר בפועל ועד 12 חודשי מאסר בפועל, כשעל עונשו של הנאשם לעמוד על 6 חודשי מאסר בפועל.

אין ראיות או אינדיקציות לכך שהנאשם הוכה במסגרת מעצרו ע"י מי מהשוטרים.

למרות המלצת התסקיר, יש להותיר הרשעתו על כנה, לא נמצאו נימוקים לחריגה מהכלל בהתאם להלכת "כתב", וקבלת המלצת שירות המבחן בעניין זה כמוה כאישור לכך כי כל סטודנט באשר הוא- זכאי לחסינות מפני הרשעה בדין.

במקרה זה לא נמצאה פגיעה קונקרטית ממשית בעתידו של הנאשם.

מתסקיר עולה כי הנאשם אינו עובד ומסתייע באמו כלכלית, סטודנט למדעי ההתנהגות, וזה לבדו לא מספיק להימנעות מהרשעה.

אף במקרים בהם סטודנטים מצויים בשלבים מתקדמים בלימודים בהם נדרשת הסמכה למתן רישיון - לא היה בכך די להימנע מהרשעה כאשר לא הונחה פגיעה קונקרטית ממשית, לצד העובדה כי הנאשם אינו נוטל אחריות למעשיו בכל הנוגע לחלקו האלים.

מהתסקיר עולים אלמנטים הקשורים לנושא של תוקפנות ואלימות - נתון שמתעצם נוכח העבירות בהן הורשע.

אין בנסיבות האישיות של הנאשם כדי לגבור על האינטרס הציבורי, ולכן יש להותיר את ההרשעה על כנה, לאור חומרת העבירות המבוצעות כלפי שוטרים, לצד היעדר פגיעה קונקרטית ממשית.

בנסיבות אלה יש בהמלצת השירות משום סטייה ניכרת- הן ביחס לסוגיית הרשעתו של הנאשם והן ביחס להמלצה הסופית בעניינו, של ביצוע שירות לתועלת הציבור.

לאור האמור, בימ"ש מתבקש להותיר את ההרשעה על כנה, ולהשית על הנאשם 6 חודשי מאסר בפועל, מע"ת, קנס והתחייבות ופיצוי.

ב"כ הנאשם טען מאידך לעונש תקף את המתלון באמצעות ידיו- בדחיפה. האירועים שהביאו **לתקיפה** זו מטושטשים, ומעלים שאלות כשמחד- המתלון עצמו טוען כי נדחף אך איננו בטוח שהוא נפל בגלל

הדחיפה, ואילו הנאשם היה מטושטש משתיה.

השעה הייתה מאוחרת, המתלון ושתי הבנות ניצלו את היות הנאשם מטושטש משתיה ועייף והציגו גרסה שלכאורה המתלון היה פסיבי לכל אורך הדרך, והנאשם הוא זה שביצע את העבירה, כשבעת חקירת המתלון התגלו סתירות בעדות:

כך למשל הודה בחקירתו כי סיפר לרופאה שחבשה אותו שהוא היה מעורב בקטטה ולא הותקף.

במהלך החקירה הודה המתלון שלא היה רק פסיבי כלפי הנאשם, אלא ממש אחז בו והשתמש בכוח על מנת למשכו לרצפה להכותו. המתלון אמר כי ככל הנראה הוא נפל מהמכה, ובכך טען שהוא לא יודע מה גרם לו ליפול.

כשהמתלון התחיל להרגיש שהחקירה גורמת לו לסתירות גדולות בעדותו, הוא ביקש להפסיק את החקירה באמצע, התייעץ במשך 10 דקות עם התובעת, וזאת מתוך חשש שהוא עלול לעמוד לדין בעצמו וחשש שיואשם בעדות שקר.

כל העדים, לרבות המתלון, העידו כי הנאשם היה שקט טרם היציאה מהקרוואן, סירב לצאת ללא הרמת קול או התנהגות תוקפנית, ופשוט היה מכונס בעצמו.

המתלון רצה להוציא את המתלון מהקרוואן בכל מחיר, ככל הנראה על מנת לקיים יחסי מין עם אחת הבנות, השתמש בכוח על מנת להוציא את הנאשם מהקרוואן, וניצל את היותו במצב גילופין.

בנוסף, אין עדים לתקיפה.

לעניין **ניסיון הסגת הגבול** - הנאשם ניסה להיכנס לתוך הקרוואן שבזמן הזה היו שם העדות והמתלון, אך דקות מועטות לפני לכן המתלון חתך את הנאשם חתך עמוק בשורש כף ידו ואז ברחו כל השלושה לקרוואן, לאור עדותה של אחת העדות לפיה ניסתה למנוע מהמתלון לחתוך את הנאשם, וניסתה להפריד.

העדה טענה כי ניסתה למנוע את המאבק בין הנאשם למתלון, כפי שהוצג שלכאורה הנאשם הוא התוקף, וכי טרם הניסיון כניסה לקרוואן המתלון חתך עם בקבוק שבור את הנאשם חתך עמוק וכואב בידו, ואף הוגשה תמונת החתך, כשלבסוף - ברחו המתלון והעדות לקרוואן והשאירו את הנאשם מדמם מחתך עמוק בפרק כף היד, מבלי שהזעיקו אמבולנס, ורק התקשרו לסייר הביטחון.

בנסיבות האלה, כשהנאשם מושפל, מוכה, מדמם ועייף עקב השעה המאוחרת- הוא ניסה להיכנס לקרוואן, בתנאים בהם האדם הסביר היה מאבד את שיקול הדעת, ההיגיון וקור הרוח, וכן- מדובר רק בניסיון ולא בכניסה.

לעניין **החזקת הסכין שלא כדין** - כיוון שדובר בחגיגת יום הולדת, כשהעדויות מעלות כי הנוכחים שתו אלכוהול ואכלו עוגה, הוציאו כלי מטבח, צלחות, כפות וסכינים, והנאשם הפצוע אחז בחפץ הראשון שהיה קרוב אליו, בסכין המטבח שהייתה מונחת על המדרגות של הקרוואן, והחל להשתמש בה על מנת לקרוע את הרשת של החלון בקרוואן.

כל שלושת העדים לרבות המתלונן ציינו שלא הרגישו מאוימים מהסכין. הנאשם לא הלך למקום אחר על מנת להביא סכין אלא גישש בידו וזה הדבר הראשון שהוא תפס, ובאותה מידה יכול היה לתפוס מקל, אבן או כפית, ועם זה לשבור את החלון.

מעדויות עולה כי עד שהגיעה המשטרה לשטח, למעט החתך שהיה לנאשם על היד- אין עדות למכה פיזית או פציעה או דימום כזה או אחר.

הוצגו בפני בית המשפט תמונות בהם נראה הנאשם עם חתכים עמוקים בצווארו, פנסים בעיניו, כולו שבור, מוכה, מדמם, וכל זאת כשיש מס' עדים שאומרים שטרם משטרת ישראל אספה אותו לחזקתה הוא היה בסדר למעט חתך מהיד.

יתכן **שהתנגדותו למעצר** הייתה מכיוון שהמעצר היה אליים. הוא התנגד למעצר, אך הוא התנגד למעצר כשהוא קשור ואזוק כשמרביצים לו, שכל מה שהוא מבקש זה שיעזבו אותו.

האיומים שהנאשם מודה בהם -נעשו באותה מסגרת, לאחר שעבר את אותו לילה, וקצת קשה היה לו לשלוט בעצמו.

היו מחדלי חקירה- כמו למשל שהמשטרה צילמה את המתלונן, ואת הנאשם- לא צילמה כלל.

הנאשם בן 25, סטודנט מצטיין, ללא הרשעות קודמות, כשלכל הרשעה פלילית תהיה השפעה רבה על יכולתו להשתלב במקומות תעסוקה שונים, לרבות ממשלתיים, ולהתקדם בהם.

הנאשם בן למשפחה נורמטיבית, מדובר בעבירה חד פעמית, הנאשם עצמו תרם ותורם רבות לחברה, בעברו התנדב לטיפול בקשישים, עבד בתור מדריך בפנימיית "דרך אמונה" בדרום, התנדב בעבודה עם ילדים בסיכון בירושלים בהוסטל "שבתות וחגים", שירת שירות של שנתיים וחצי כלוחם, למרות שאביו הוא חלל צה"ל, הוא בן יחיד, ובשנה האחרונה הוא עבר לשרת בעורף.

הנאשם מקבל טיפול פסיכולוגי מזה מס' שנים, ומכיל את הקשיים שלו. מדובר באדם שעתידו חשוב לו מאד, כמו גם התרומה לחברה.

המלצת התסקיר הינה לבטל את הרשעתו.

לאור האמור, בימ"ש מתבקש לקבל את המלצת שרות המבחן ולבטל את הרשעתו של הנאשם ולהטיל עליו צו של"צ וצו מבחן.

הנאשם הוסיף כי שירת בצה"ל שירות קרבי במשך שנתיים וחצי.

לגבי הגישה הקורבנית שלו בתסקיר - היה לו קשה לצאת ממנה, אבל היום במקום שלוקח אחריות, היה צריך לפעול אחרת בסיטואציה שנוצרה, ולו היה חוזר אחורה היה פועל אחרת. רוצה להשאיר את המקרה הזה מאחוריו, לפתוח דף חדש, ולצאת לדרך חדשה.

5. דין ומסקנות

בהתאם לעקרון ההלימה, יש לקיים יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו, כאשר מתחם העונש ההולם וגזירת עונשו של הנאשם תעשה בהתאם לכך, ותוך התחשבות בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה, ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (**סעיפים 40ב ו-ג(א) לחוק**).

במעשיו פגע הנאשם בערכים מוגנים שעניינם שמירה על שלומו, בריאותו וגופו של הפרט, הגנה על שלווה נפש, ועל קניינו.

כמו כן קיימת פגיעה בערכי שלטון החוק, ושמירה על הסדר הציבורי.

מנסיבות הקשורות בביצוע העבירות עולה כי מדובר באירוע מתמשך שהסלים החל מגרימת נזק לרכוש ע"י הנאשם, דרך אלימות פיזית, וכלה באיומים והתנגדות למעצר.

בעת האירוע היה הנאשם שריו בגילופין, לא שעה לבקשותיהן של הבחורות לעזוב קראון בו התגוררו. כשיצא עם המתלונן מחוץ לקרוואן-דחף את המתלונן באמצעות ידיו, ובתגובה - דחפו המתלונן, וכתוצאה מכך נפלו שניהם על הקרקע, המתלונן נפגע במצחו והנאשם - בידו.

גם לאחר כניסת המתלונן והבנות לקרוואן ונעילת הנאשם מחוץ לדלת, לא התעשת הנאשם ועזב את המקום - אלא אדרבא - הסלים התנהגותו.

כך, ניסה להיכנס לקרוואן ע"י פתיחת הדלת והחלונות בשירותים ובסלון, ולבסוף - לקח סכין מטבח שהייתה מונחת במקום, ושבר את חלון הקרוואן.

אף בשלב זה, בו הגיע סייר הביטחון למקום, בחר הנאשם להמשיך בהתנהגות משוללת רסן, קילל את הסייר, איים עליו באומרו "**אני אפוצץ לך את הראש**", ולא שעה להוראותיו.

הסלמה נוספת התרחשה עת הגיעו שני השוטרים למקום, ובתגובה לעיכובו לתחנה איים על השוטר "**תזוז מפה לפני שאני אפגע בך**", נעצר על ידם, והובל לניידת תוך שהוא מתנגד בכוח למעצרו החוקי.

מתחם העונש ההולם הכולל בנסיבות אלה **נע בין מספר חודשי עבודות שירות ל-14 חודשי מאסר בפועל**.

לאור האמור, מצויים מעשיו של הנאשם ברף הנמוך - בינוני של המתחם, הואיל ומחד גיסא - מדובר באירוע

מתמשך, כשהנאשם בגילופין, שהסלים וכלל אלימות מילולית ופיזית, תוך פגיעה ברכוש ובגוף, ועבירות נגד השוטרים, ומאידך- אין להתעלם מכך כי מדובר באירוע אחד, חד פעמי, כאשר מכלול העבירות מצייר תמונה חמורה, אך נסיבות כל אחת מהעבירות לכשעצמה- אינן ברף הגבוה של ההתרחשות.

כך, התקיפה עניינה דחיפת המתלונן ג'דא, ללא שימוש בנשק קר או גרימת חבלות, האיומים כוללים תוכן של פגיעה בגופם של השוטרים אך אינם מלווים בנשק או באיום פיזי כלפיהם, החזקת הסכין- אינה לשם מטרה של שימוש בסכין ככזו על מנת לשבור את החלון בלבד, והנזק לרכוש- עניינו שבירת חלון בלבד.

זאת ועוד, אני מסכימה עם טענות ב"כ הנאשם, לפיהן אין לבחון כל עבירה באופן מנותק ממכלול נסיבות האירוע, באופן היכול ללמד על הלך רוחו של הנאשם באותה עת, ועל המצוקה בה היה שרוי.

דברים אלה מקבלים משנה תוקף מקום בו בנסיבות אלה דיווחה המאשימה אודות קושי ראיתי בתיק שהביא להסדר הטיעון (עמ' 76 ש' 9), בין היתר- עדויות וראיות בדבר היות האירוע בעל אופי של קטטה על רקע רגשי-רומנטי.

בעניינינו -גרם הנאשם לנזק בגוף - במצחו של המתלונן, וברכוש- לחלון הקראון, אולם האירוע עלול היה להסתיים באופן חמור יותר, הן לרכוש והן לגוף, בעיקר נוכח היותו של הנאשם שרוי בגילופין, שהמשיך בהתנהגות פרועה (סעיף 40ט(א)(3) ו-(4) לחוק).

מתמונות שהוגשו במסגרת תיק זה, עולה כי באירוע זה ספג גם הנאשם פגיעות גופניות ונגרמו לו חבלות רבות בפניו, צווארו אוזנו וחזהו.

מנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירות עולה כי מדובר בנאשם צעיר, כבן 25, סטודנט שנה ג' לתואר ראשון במדעי ההתנהגות במכללת אריאל, ללא כל עבר פלילי, שאף לא שב להסתבך בפלילים בשנתיים שחלפו מאז האירוע ועד היום (סעיפים 40יא(10) ו-(11) לחוק).

מהתסקיר עולה כי הנאשם ניהל אורח חיים נורמטיבי עובר לאירוע ולאחריו, וכי לא זו בלבד שתרם למדינה בעת ששירת בצבא כלוחם, חרף היותו בן יחיד, אלא אף נוהג לתרום רבות למדינה במסגרות התנדבותיות שונות.

עוד עולה מהתסקיר כי ברקע לעבירות - מצב רגשי סוער בו היה נתון בעת האירוע על רקע דחייה שחוזה מצד בחורה עמה ביקש להיות בקשר רומנטי, כמו גם רגשות נחיתות למול המתלונן והבחורות, עימם התקשה להתמודד, ורגשות אלה בשילוב אלכוהול הובילו להתפרצות אלימה באירוע -בה התקשה לשלוט.

יש לציין כי הגם שהנאשם הודה במסגרת הסדר טיעון, במהלך ניהול הוכחות, שאף הוביל לתיקון כתב האישום לקולא בעניינו ואף חסך זמן שיפוטי מסוים, הרי שבפני השירות התקשה בקבלת אחריות מלאה על מעשיו (סעיפים 40יא(4) ו-(6) לחוק).

מהתסקיר עולה כי הגם שהיה מסוגל להכיר בהתנהלות סוערת ובלתי נשלטת מצדו, הודה בפגיעה ברכוש ובאיומים, הרי שביחס לפגיעה המתלונן - חזר ונקט בגישה קורבנית, כאשר ברמה הקוגניטיבית מסוגל להבין את הבעייתיות בהתנהגותו, אולם ברמה הרגשית קיים עדיין קושי להכיר בחלקיו התוקפניים, ולקחת אחריות על התנהגותו האלימה כלפי המתלונן.

עם זאת, יוער כי בפני בימ"ש לקח הנאשם אחריות על התנהגותו, התייחסות לגישה קורבנית זו עמה מתמודד, כשניכר כי מפנים את חומרת מעשיו.

עוד עולה כי בדיקות השתן של הנאשם למציאת שרידי סם נמצאו נקיות, באופן המתיישב עם דבריו לפיהם חדל משימוש בחשיש, ומתאר שתיית אלכוהול לעיתים רחוקות ובצורה מבוקרת.

מהאבחון עולה כי הנאשם בעל קשיים רגשיים שהשפיעו על גיבוש זהותו, דימויו העצמי, תפקודו ועל הדרך בה יוצר קשרים בין אישיים, כאשר קיימים אצלו קשיים בהתבוננות בחלקיו התוקפניים ובהכרה באחריות להתנהגותו האלימה בביצוע העבירות, בעל קשיים בוויסות רגשי ונוטה לתגובות אימפולסיביות במצבים בהם חש דחייה או פגיעה, ומגיב באופן תוקפני.

על גורמי הסיכון בעניינו נמנים קשייו בוויסות דחפים, נטייה לאימפולסיביות, דפוסי התקשרות בעייתיים, מיקוד שליטה חיצוני וקשייו בלקיחת אחריות על פגיעתו במתלונן, עמדות הנותנות לגיטימציה לאלימות במקרים מסוימים, הפגנת תוקפנות ואלימות מילולית במצבי תסכול, והתייחסות אדישה לתוצאות האפשריות של ההתנהגות בעבירה הנוכחית, היותו נתון בשכרות בעת העבירות והחזקתו בסכין.

עם זאת, מצאתי כי נוכח נסיבותיו האישיות המפורטות, היותו של אירוע זה חריג ויוצא דופן בנוף חייו, כמו גם סיכויי שיקומו כשכל עתידו לפניו - יש להקל עם הנאשם, לסטות ממתחם הענישה לקולא, בהתאם לסעיף 40ד(א) לחוק, ולבטל הרשעתו בהתאם להמלצת השירות.

בהתאם לתנאים שהתווה בימ"ש העליון בע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל, נב (3) 337, הרי שסיום הליך פלילי ללא הרשעה אפשרית מקום בו ההרשעה פוגעת פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, וסוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים.

בכל הנוגע לסוגי העבירות - חומרת האירוע היא נוכח היותו של האירוע מתמשך- במהלכו נהג הנאשם שלא כדין, אולם בחינת כל עבירה לכעצמה מעלה כי מדובר בביצוע עבירות ברף הנמוך, כאמור לעיל.

יתרה מכך, יש בהשתלבותו של הנאשם בלימודי מדעי ההתנהגות ותוכנותיו להשתלב בעבודה במסגרות חינוך או טיפול לכשעצמם כדי להצביע על פגיעה קונקרטית בנאשם, ולו באופן מסוים- אך בנוסף הרי שנסיבותיו החריגות של אירוע זה, כשהרקע לו אינו בהיר די צרכו, ובמהלכו נחבל הנאשם חבלות קשות, בד בבד עם עובדת היותו של הנאשם בחור צעיר ונורמטיבי לחלוטין עובר לאירוע, והמלצת השירות, הרי שהשתכנעתי כי

הנזק שעלול להיגרם לו גובר באופן בלתי מידתי על פני כל תועלת או אינטרס ציבורי שבהרשעתו בדין.

בנסיבות אלה, החלטתי כי אין בהרשעת הנאשם בגין אירוע זה, שמבלי להקל ראש בחומרתו- מהווה בבחינת מעידה חד פעמית באורח חייו, בשל מצוקה רגשית רגעית שחוזה בערב האירוע- משום עונש ראוי דין.

זאת ועוד, כפי שעולה אף מהתסקיר- הרי שקיימים בעניינו של הנאשם גורמי סיכוי רבים **לשיקום**, ובכלל זה נמנים תפיסותיו הפרו חברתיות, אלמנטים אישיותיים ללא מאפייני עבריינות, העדר עבר פלילי, כשלא נפתחו לו תיקים נוספים מאז האירוע, חלקיו המתפקדים בתחום הלימודים והישגיו, ולקיחת חלק פעיל בטיפול פסיכולוגי פרטני, כמו גם הסכמתו להשתלב בטיפול בשירות.

למען הסר ספק יובהר, כי דברים אלה אינם מייתרים את הצורך בהטלת פיקוח על הנאשם ושילובו בהליך טיפולי.

לצד ביטול הרשעתו, ונוכח ההתרשמות מרמת סיכון בינונית בעניינו, אין מנוס משילוב הנאשם בתוכנית טיפולית במסגרת השירות, לצד העובדה כי מטופל בטיפול פסיכולוגי פרטני מזה כארבע שנים, ובמסגרתו מעבד קשיים שחש במישורים שונים בחייו, זאת על מנת לסייע בידו להתמודד עם קשייו, ולהפחית את רמת מסוכנותו.

לאור האמור, נוכח חומרת העבירות ונסיבות ביצוען, העדר עבר פלילי, המלצת השירות, הודאתו ותיקון כתב האישום לקולא, מצאתי כי יש בענישה שהומלצה ע"י השירות כדי לקיים את עקרון ההלימה בנסיבות אלה, וזאת תוך סטייה ממתחם הענישה- לשם שיקומו של הנאשם.

6. לפיכך הריני **מבטלת את הרשעתו של הנאשם בדין**, וקובעת את העונשים הבאים:

- א. צו מבחן למשך שנה, בו יהא גם מעקב אחר הטיפול הפסיכולוגי הפרטני שמקבל הנאשם.
- ב. של"צ בהיקף 120 שעות ע"פ תוכנית שירות המבחן - כאשר תחילתן תעוכב ב- 30 יום בהמשך לבקשת ב"כ המאשימה על מנת לבחון את עמדתה.
- ג. תחתם התחייבות ע"ס 5,000 ₪ להימנע במשך שנה מכל עבירה בה הודה הנאשם. לא תחתם - ייאסר הנאשם למשך 45 ימים.
- ד. פיצוי למתלונן בסך 1,000 ₪ - שישולם עד ליום 1.9.16.

7. זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים.

8. עותק ישלח לשירות המבחן.

ניתן היום, י"א ניסן תשע"ו, 19 אפריל 2016, במעמד הנוכחים.